

Colectia

Clasic

Peter Pan

BIBLIOTECA
adevarul
PENTRU COPIL

Colecția Clasic

Peter Pan

BIBLIOTECA
adevarul
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:

Peter Pan

Titlul în limba română:

Peter Pan

Redactor: Alexandru Trifoi

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009

Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Peter Pan / red.: Alexandru Trifoi.
București : Egmont România, 2009
ISBN 978-606-519-195-2

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.133.1-93-34(0.046.6)=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Project manager: Daniel Eberhat

Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

Aceasta este o poveste pe care cei mari au cam uitat-o. S-a mai întâmplat de multe ori și este probabil să se mai întâmple și de acum înainte. Povestea noastră a început într-o noapte senină și liniștită, așa cum mai fuseseră atâtea până atunci în Londra. Luna înveselea umbrele cuibărite în tot orașul, pe Tower Bridge și în casa familiei Darling. Luceafărul de seară răsări, dez-mortînd întunericul și aducând magia în sufletele celor care îl așteptau...

În casa familiei Darling, în camera copiilor, Michael și John se jucau de-a Peter Pan și Căpitanul Hook. Zgomotul puternic al duelului lor aproape că scotea casa din țâțâni.

– Până aici ți-a fost, căpitane Hook! Renunță! strigă Michael.

– Păzește-te, Peter Pan! Te voi nimici! răspunse John.

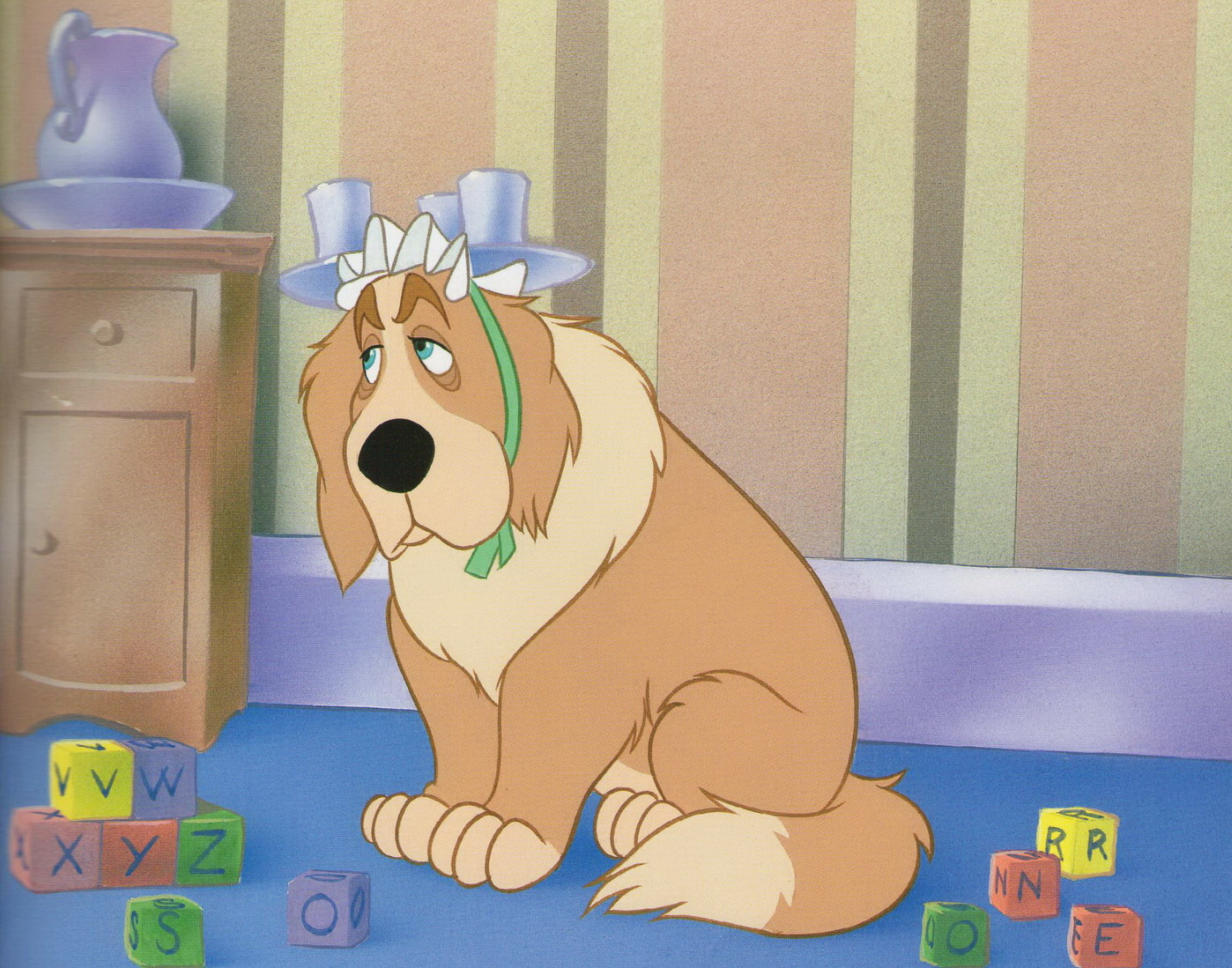
Cel mai mult le plăcea atunci când Wendy, sora lor mai mare, le citea înainte de culcare aventurile formidabile ale lui Peter Pan în Țara de Nicăieri.

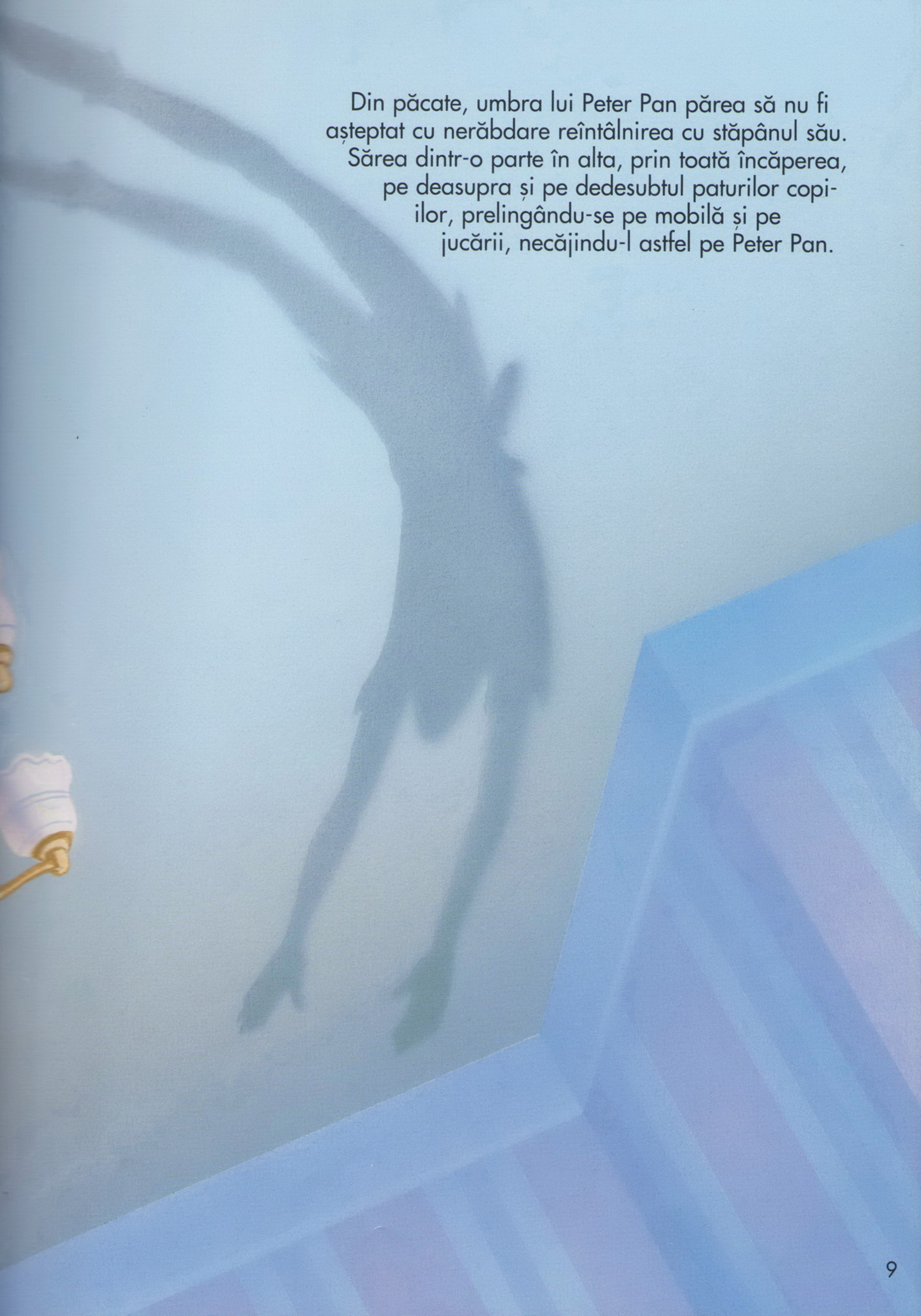
Din nefericire, domnul Darling, care tocmai se pregătea să plece la o petrecere, se supără tare rău când descoperi că puștii își desăvârșiseră opera pe cămașa lui cea nouă – harta Țării de Nicăieri. Trăsnaia aceasta pusese capac! Prima muștruluită fu cățelușa Nana, căreia i se ordonă să meargă la locul ei.

– Iar tu, domnișoară, ești deja prea mare pentru a mai dormi cu cei mici! se răsti domnul Darling la Wendy. Începând de mâine vei dormi în camera ta! Trebuie să terminăm odată cu poveștile astea despre Peter Pan!

În fine, doamna și domnul Darling pleacă la petrecere, iar copiii se culcară cuminti. Deodată, pe fereastra din camera copiilor se strecură tiptil Peter Pan, urmat de spiridușul său, Clopoțica. Peter Pan îndrăgea mult serile în care se putea ascunde sub fereastra celor mici, de unde o putea asculta pe Wendy citind poveștile despre Țara de Nicăieri. La ultima sa vizită, însă, Nana se repezise la geam, întrucât îi simțise prezența. Plecă în mare grabă, abandonându-și umbra, pe care cățelușa Nana apucase să-o zărească. Se întorseseră acum, pentru a îndrepta lucrurile, iar Clopoțica știa exact unde să caute.

Din păcate, umbra lui Peter Pan părea să nu fi așteptat cu nerăbdare reîntâlnirea cu stăpânul său. Sărea dintr-o parte în alta, prin toată încăperea, pe deasupra și pe dedesubtul paturilor copiilor, prelingându-se pe mobilă și pe jucării, necăjindu-l astfel pe Peter Pan.

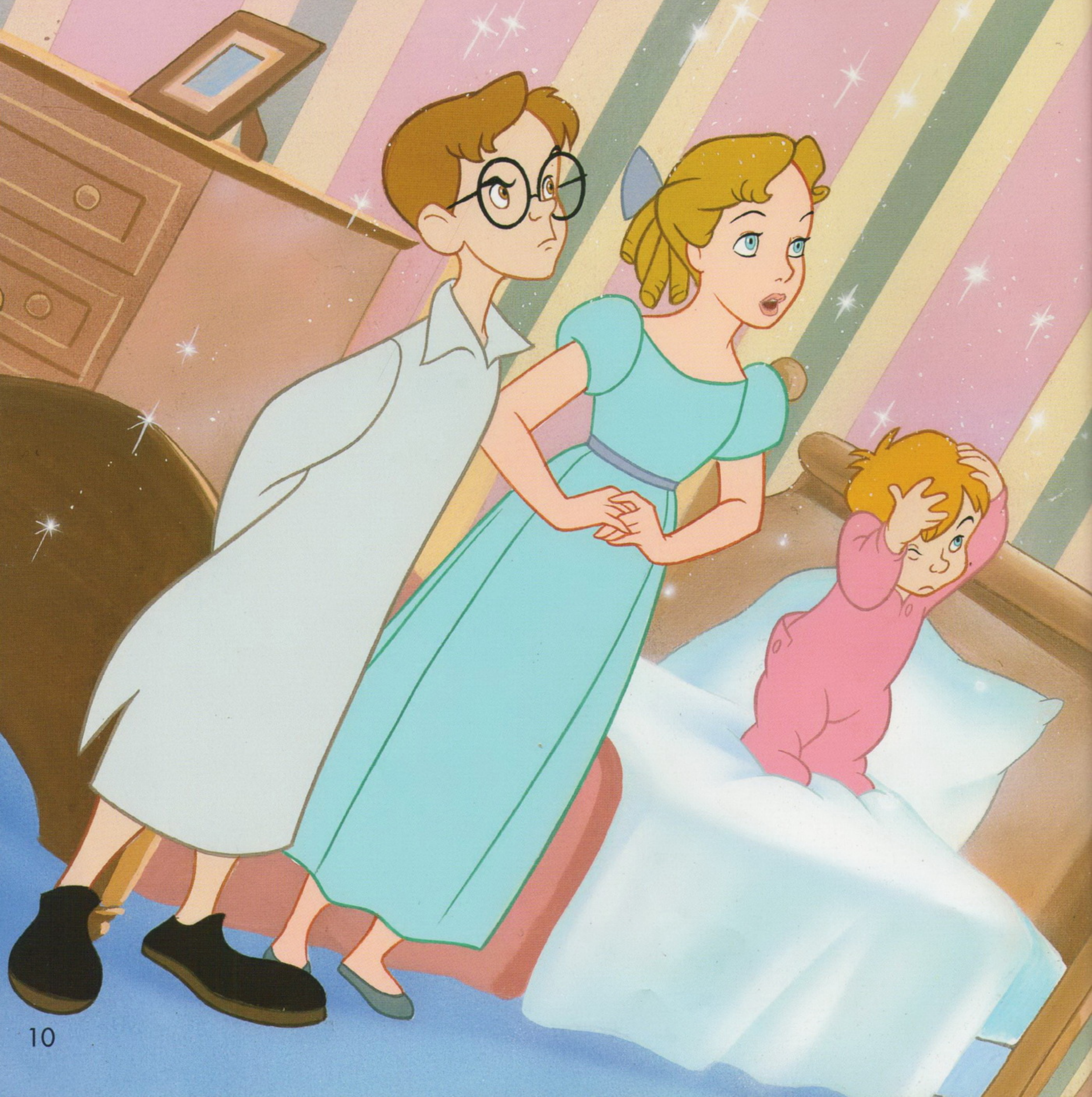
Din pricina zgomotelor, Wendy se trezi.

– Hei! Este Peter Pan! izbucni ea uimită. Ce faci aici, Peter Pan? A, am înțeles! Încerci să-ți recuperezi umbra! Uite, o voi coase eu de tine, în așa fel încât să nu mai apară probleme altă dată!

Wendy se așeză cuminte și începu să-i coasă umbra lui Peter Pan, în timp ce el cânta la flaut. Îi povesti o mulțime de lucruri despre locul în care copiii nu cresc niciodată – Țara de Nicăieri. Muzica aceea ciudată îl trezi și pe Michael.

– John! John! Trezește-te! A venit! E aici!

– Poftim... ? scânci John somnoros.

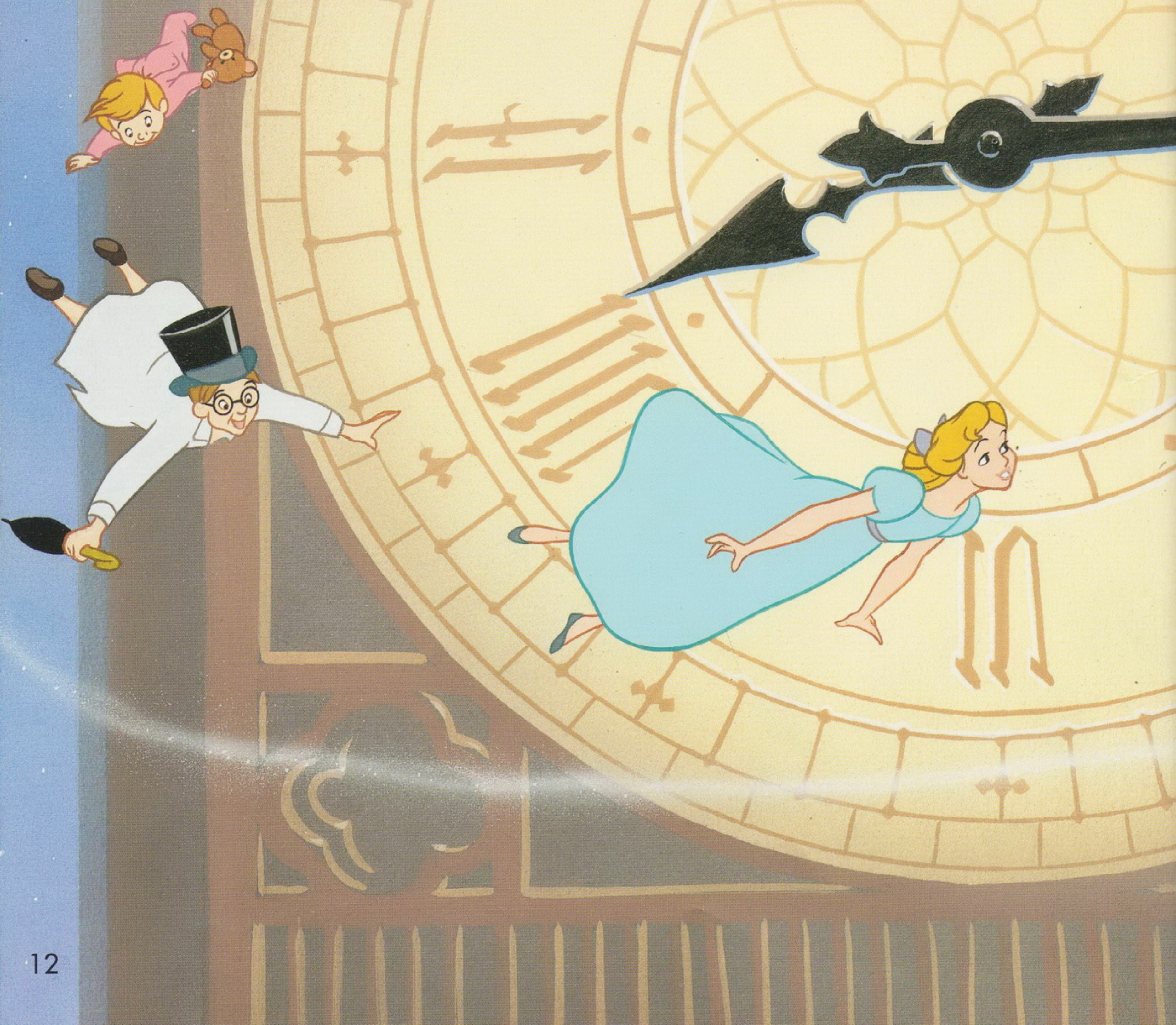

Peter Pan se ridică pentru a-și proba umbra.
– Gata! E bine fixată acum! strigă el încântat.
Deja suntem gata de drum! Pornim spre Țara de
Nicăieri!

- Spre Țara de Nicăieri! repetă Wendy în șoaptă.
- Ce mi-ar plăcea să mă duelez cu bandiți adevărați! exclamă John.
- Și să mă lupt cu piraiți! adăugă mezinul Michael.
- Foarte bine, atunci! aprobă Peter. Dar va trebui să ascultați ordinele mele! Înainte de orice, trebuie să învățați să zburati. Gândiți-vă la lucruri foarte frumoase și veți începe să plutiți, pur și simplu.

După câteva încercări ale copiilor, Peter Pan își aminti că era nevoie și de puțin praf al zânelor pentru a reuși. O prinse pe Clopoțica și o scutură de câteva ori deasupra celor trei, lăsând pudra aurie să se împrăstie împrejur. Era perfect! Într-o clipă își luară zborul împreună, pornind în marea călătorie.

– Pot să zbor! exclamă Wendy încântată.

– Cum? Și eu pot să zbor! strigă John.

– Și eu zburat! adăugă stângaci Michael.

Copiii îl urmară pe Peter Pan pe deasupra acoperișurilor Londrei, pe lângă Westminster și Big Ben, traversând Tamisa. Se înălțară apoi către nori, cântând cât îi țineau plămâni.

– Peter, cât de departe e Țara de Nicăieri? întrebă Wendy.

– Nu mai avem mult! răspuse Peter. După a doua stea facem dreapta, apoi mergem drept înainte până dimineață.

Își continuară drumul, nerăbdători să ajungă pe tărâmul atât de mult visat.

În vremea aceasta, pe corabia piratilor, Căpitanul Hook cerceta atent o hartă, în căutarea ascunzătorii lui Peter Pan. Deodată însă, un ticăit îi atrase atenția, făcându-l să-și piardă concentrarea.

– Tic! Tac! Tic! Tac!

Era același crocodil care îi sfâșiase brațul stâng. Se întorsese acum pentru a înfuleca și ce mai rămăsese din el. Din fericire pentru căpitan, crocodilul înghițise cândva un ceas deșteptător care-l avertiza cu ticăitul său ori de câte ori crocodilul era în apropiere.

– Smee, ai auzit? Ajută-mă, Smee! Salvează-mă de bestia îngrozitoare! îl imploră Hook.

Piratul se aplecă ascultător peste bord pentru a goni crocodilul.

– Să-ți fie rușine! Ai venit să-l sperii pe sărmanul căpitan! Pleacă de aici! Du-te!

– Heeeeei... Peter Pan! se auzi un strigăt, care puse capăt brusc văicărelilor Căpitanului Hook.

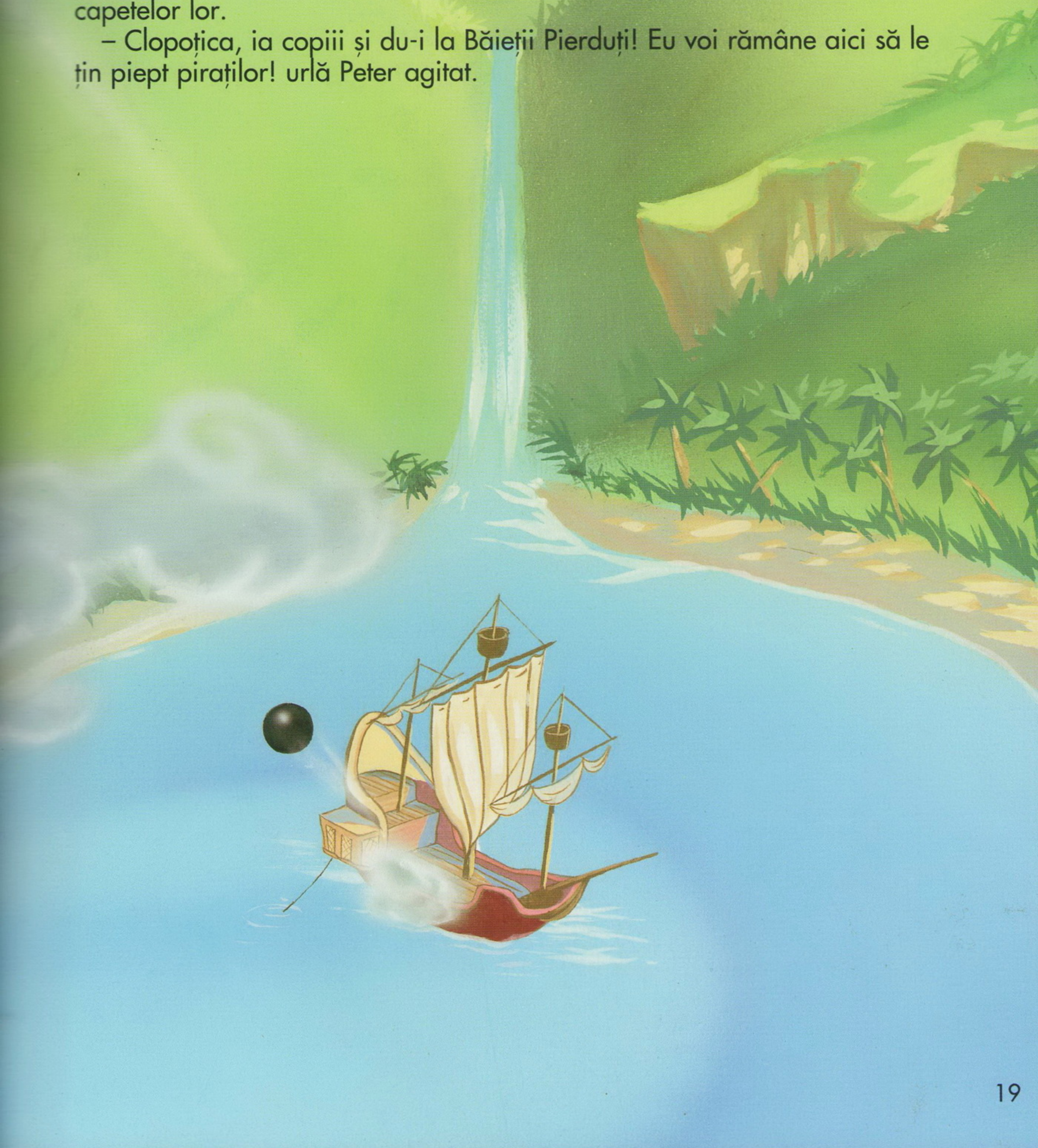
Căpitanul dădu rapid câteva ordine și tot echipajul intră în acțiune.

– Trageți!

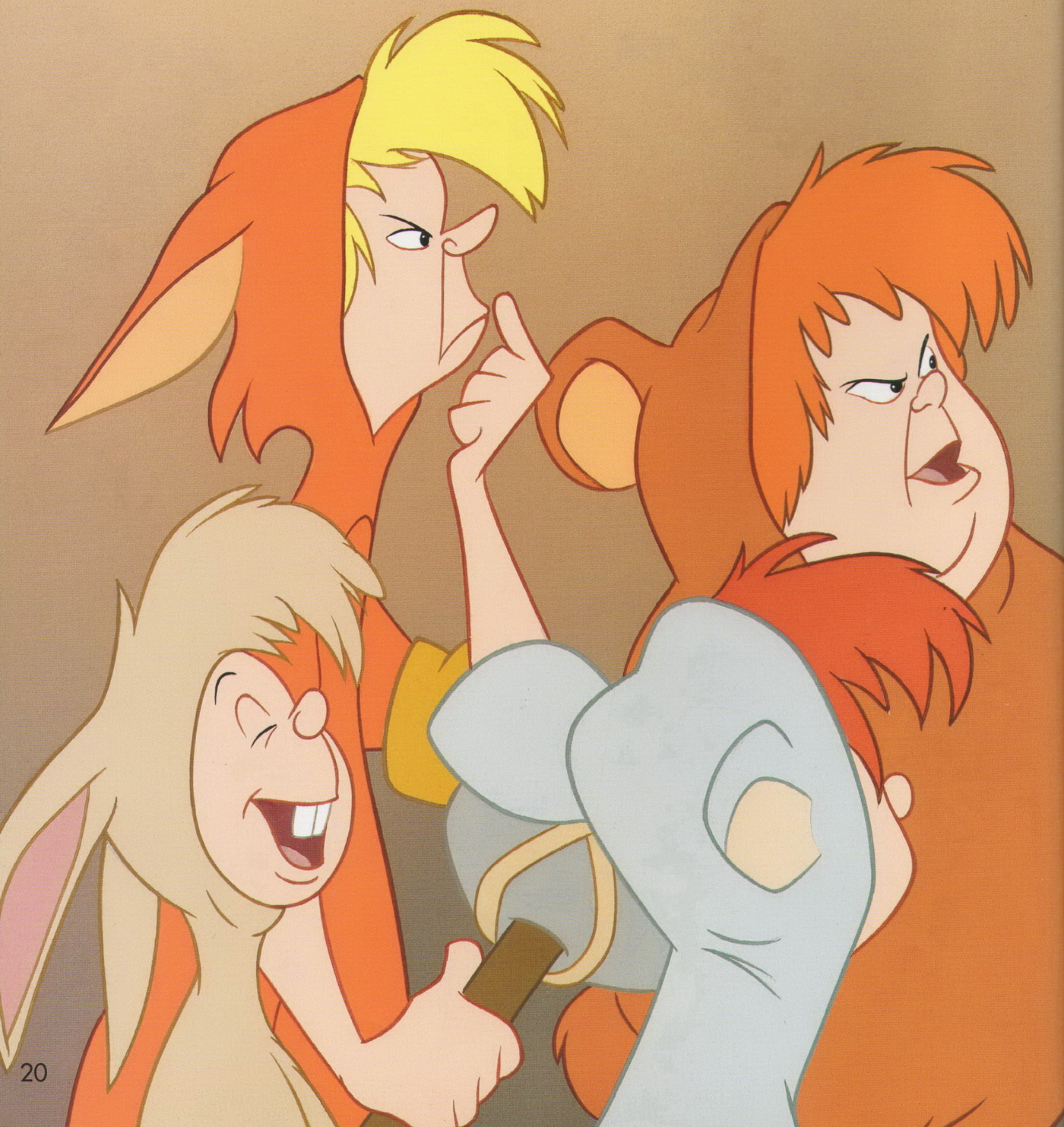
Fără să știe că fuseseră văzuți de piraiți, copiii se odihneau pe un nor, vorbind despre te-miri-ce.

– Duck! Grăbește-te! strigă Peter Pan și o ghiulea suieră pe deasupra capetelor lor.

– Clopoțica, ia copiii și du-i la Băieții Pierduți! Eu voi rămâne aici să le țin piept piraiților! urlă Peter agitat.

– Clopoțica! Clopoțicaaaa! Așteaptă-ne! Nu putem zbura atât de repede! Zâna însă nici nu voia să audă de vreo întârziere. Era supărată. Peter Pan părea să-i acorde prea multă atenție domnișoarei Wendy și lucrul acesta îi stârnea micuței Clopoțica sentimente de gelozie. Iată de ce aceasta era ocazia perfectă să se descotorosească de copiii care îi dăduseră atâtea bătăi de cap. O luă la sănătoasa, retezându-le copiilor orice șansă de a o urma, ignorând strigătele disperate ale lui Wendy. John, Michael și Wendy se străduiau din răspuțeri să țină pasul cu răutăcioasa zână.

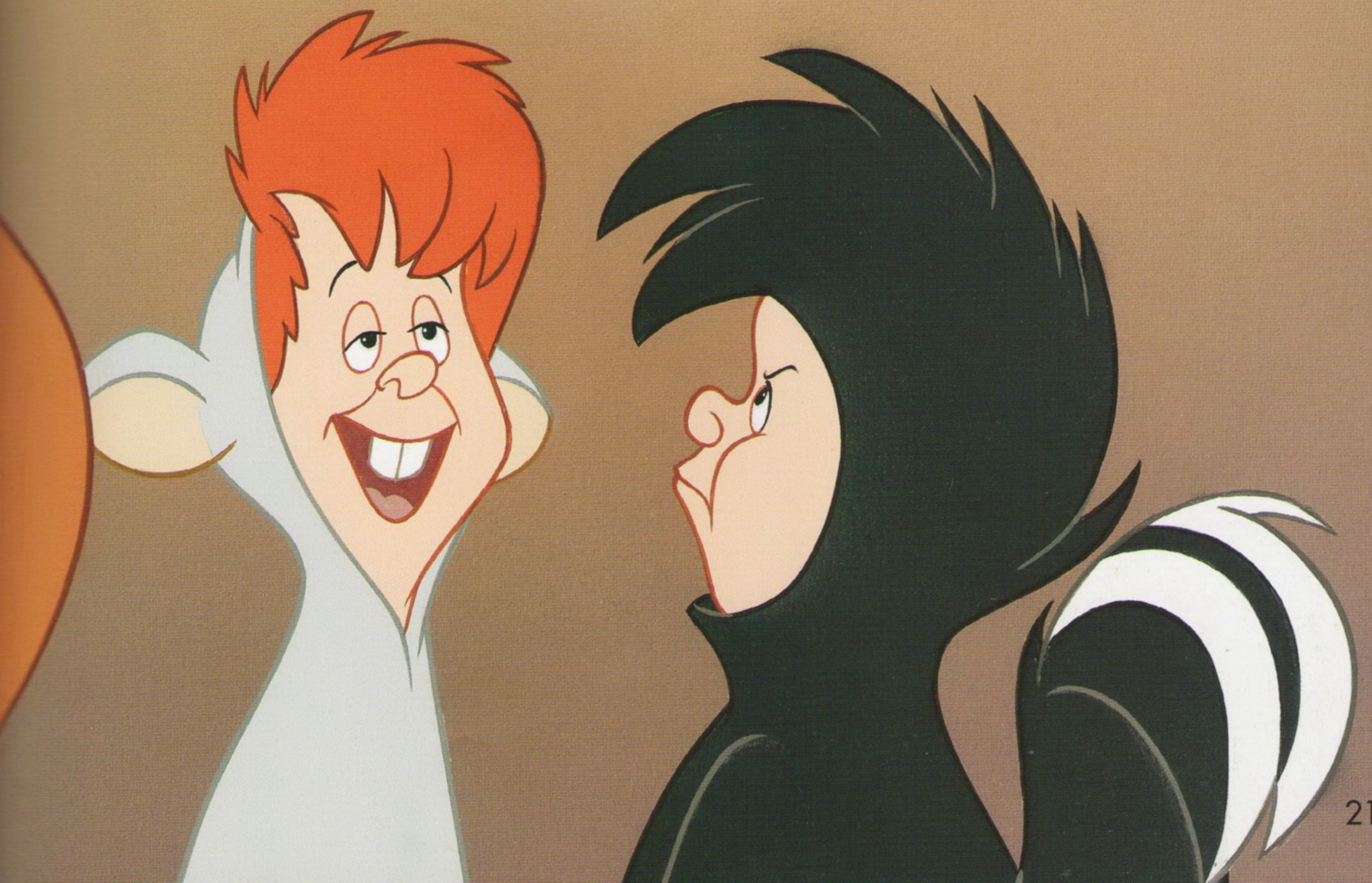

Clopoțica ajunsese în adăpostul Băieților Pierduți, se grăbi să îi trezească și începu să-și verse toată furia, bolborosind agitată în limba spiridușilor. Băieții Pierduți săriră din hamacele în care erau cuibăriți, rostogolindu-se unii peste ceilalți.

– Ce spune?

– Zice că o pasăre îngrozitoare, Wendy, se îndreaptă către noi și că trebuie s-o doborâm! Așa a ordonat Peter Pan!

– E în regulă, băieți! Să ne pregătim s-o vânam pe Wendy!

Fără să mai stea pe gânduri, Băieții Pierduți începură să arunce cu pietroaie spre Wendy, care se prăbuși la pământ. Din fericire, Peter Pan apăru la timp, prinzând-o înainte ca ea să se lovească.

– Ce se întâmplă aici? strigă Peter Pan furios. De ce ați lovit-o pe Wendy?

– Aăăh.... Peter... Clopoțica ne-a spus că pasărea Wendy ne amenință și că ai ordonat s-o doborâm! răspunseră într-un glas Băieții Pierduți.

Clopoțica stătea retrasă pe o frunză, privind vinovată și jignită în același timp. Nu dură mult până când Peter înțelese care fusese planul.

– Din momentul acesta, te poți considera eliminată pentru totdeauna din Țara de Nicăieri.

– Of, Peter! Pentru totdeauna? Nu fi atât de aspru! Îl imploră Wendy.

– Bine, fie! Atunci, vei fi eliminată pentru o săptămână! răspunde Peter.

Clopoșica se încruntă amenințătoare, apoi se întoarce și plecă bâzâind furioasă.

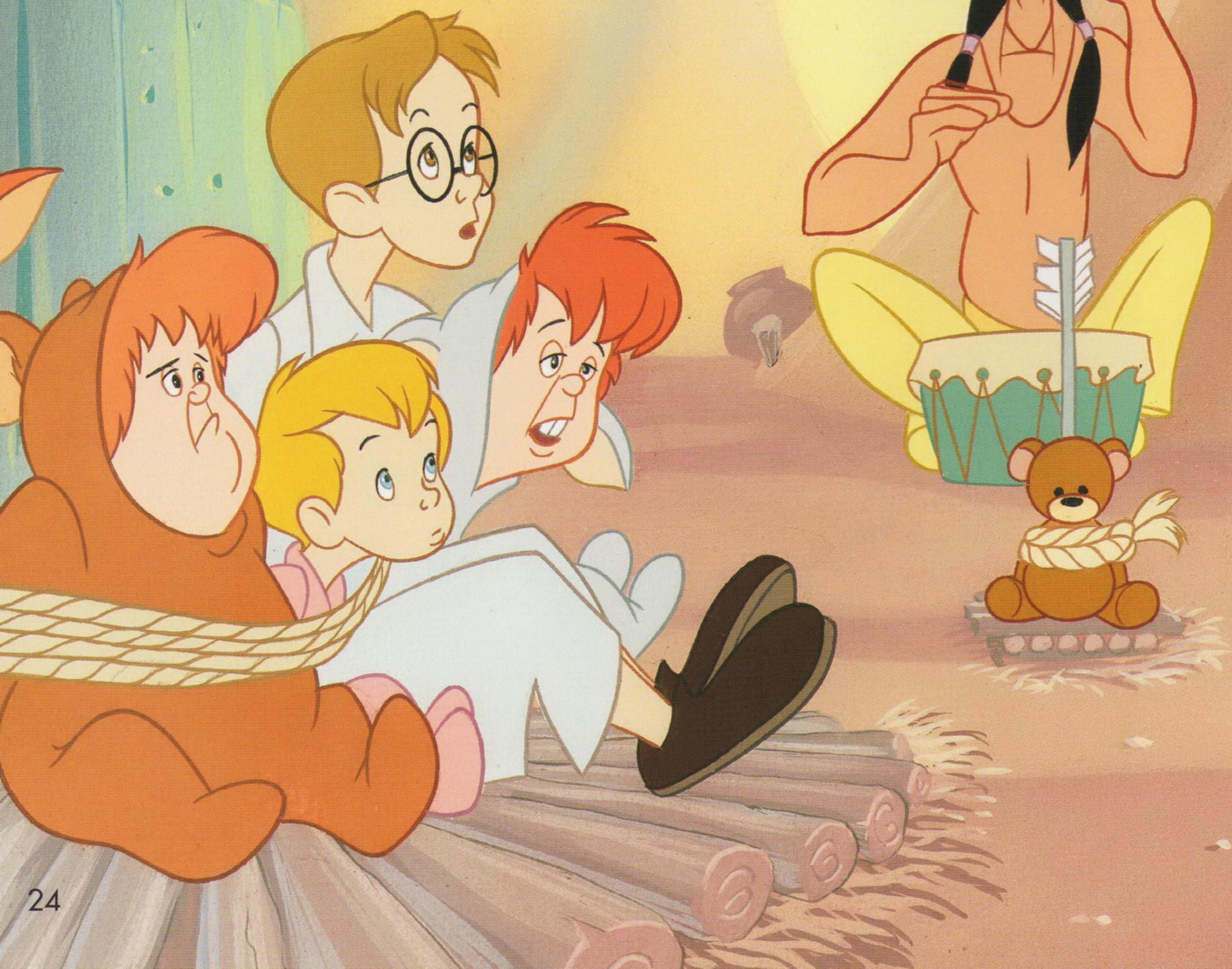
Peter și Wendy hotărâra să facă o vizită în Laguna Sirenelor, iar băieții ardeau de nerăbdare să exploreze Țara de Nicăieri în cele mai mici detalii, pentru a vedea indienii. Așa că John și Michael se încolonară alături de Băieții Pierduți, pregătiți cât se poate de serios pentru excursie.

Dar, înainte să apuce să se dezmeticească, se treziră capturați, legați și duși în satul indienilor. Michael și John încercă să pară cât mai curajoși cu putință, motiv pentru care mergeau țănoși, cu privirea înainte și capetele ridicate. Marele Șef de trib se apropie, iar Băieții Pierduți încercară să-i explice că nu fusese vorba decât despre un joc.

– Mare Șef! Ai câștigat de data aceasta! Acum eliberează-ne! se scuzară ei.

– Înainte de asta trebuie să-mi spuneți unde ați ascuns-o pe prințesa Tigruța Crinuța! Dacă nu se întoarce până la apus, vă facem friptură pe toți!

Copiii se înghesuie unu în celălalt, rugându-se și sperând că Peter Pan va sosi la timp pentru a-i salva.

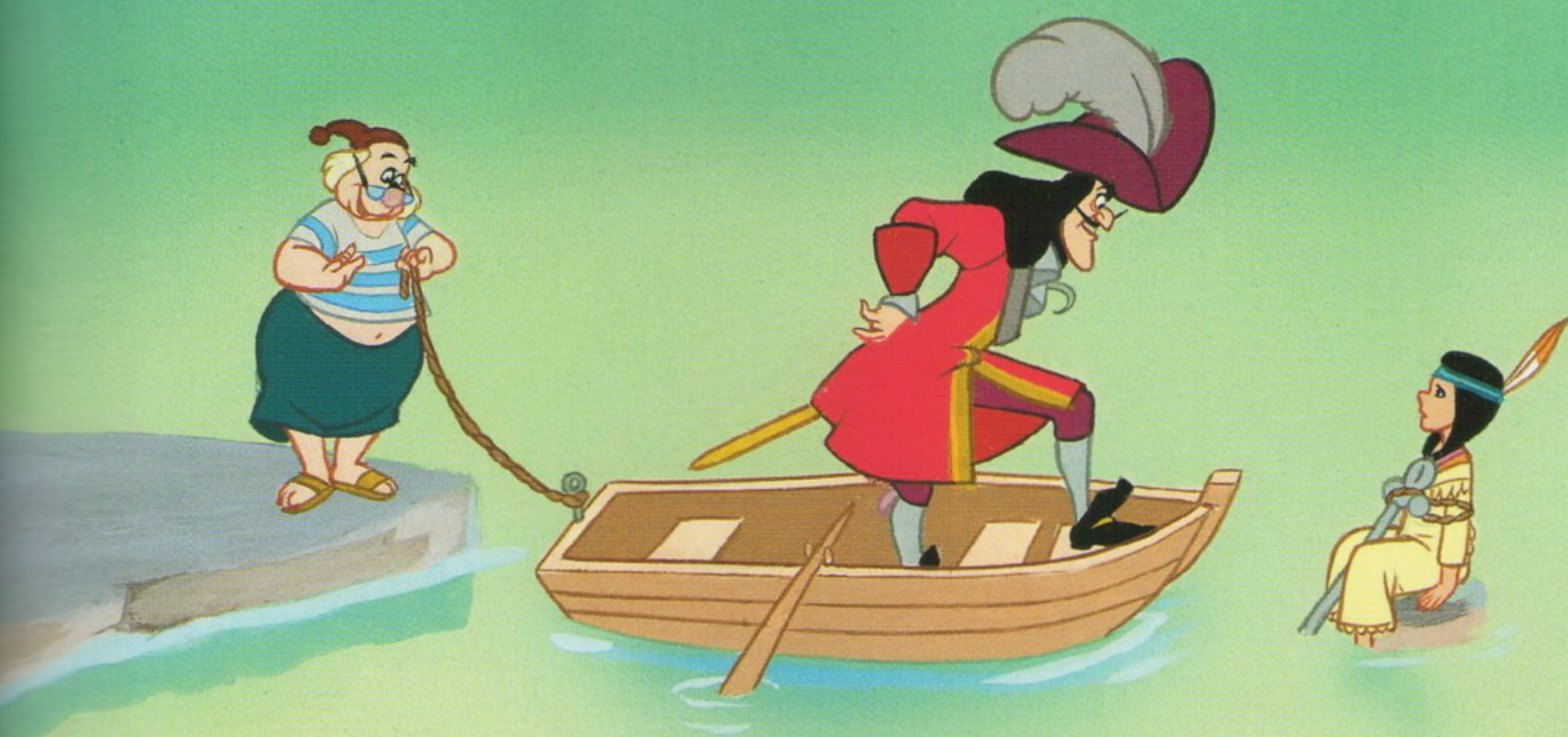

Însă Peter Pan nu avea habar de cele întâmplate. Era încântat peste măsură că putea să-i arate lui Wendy Laguna Sirenelor. Deodată, îi atrase atenția un zgomot. Era sunetul unei vâsle care lovea vârtos în apă.

– Repede! Trebuie să ne ascundem!

Peter și Wendy reușiră să se adăpostească pe vârful unei stânci, de unde îi văzură pe Căpitanul Hook și pe Dl. Smee alături de o tânără indiană, legată din căte se părea cu o sfoară.

– Este nemernicul de Hook! scrâșni Peter. A prins-o pe prințesa Tigruța Crinuța și vrea s-o ducă la Craniul de Piatră. Trebuie să-i urmărim pentru a le descoperi planul și a o salva pe prințesă!

În vremea aceasta, căpitanul Hook nu contenea cu amenințările.

– Dacă nu îmi spui unde este ascunzătoarea lui Pan, te voi lăsa aici legată de piatră! Și să vedem cum te vei descurca pe timpul fluxului! Iar de aici, te asigur că nu-ți va auzi nimeni strigătele!

Tigruța Crinuța își ridică hotărâtă privirea, lăsându-l pe căpitan să priceapă că nici prin cap nu-i trecea să-l trădeze pe Peter.

– Of, Peter! Biata Tigruța Crinuța! Este atât de nefericită! Trebuie s-o salvezi! șopti Wendy.

– Căpitane Hook, de data asta nu mai ai nicio scăpare! strigă Peter năpustindu-se asupra ticălosului, care își pregătise deja sabia pentru luptă.

Peter Pan reuși să-l scoată din minți pe căpitan cu toate eschivele sale, topăind dintr-o parte în alta și evitând fiecare lovitură.

Niciunul dintre ei nu observase însă că de undeva de jos erau priviți de un spectator care aștepta nerăbdător finalul luptei.

– Tic! Tac! Tic! Tac!

Hook făcu o săritură sălbatică spre Peter Pan, își pierdu echilibrul pentru o clipă și alunecă de pe stâncă către fălcile lacome ale crocodilului. Încerca disperat să scape de dinții ascuțiți ai urmăritorului său și țipa cât îl ținea gura:

– Smeeee! Salvează-mă! Ajutor, Smee!

– Rezistă, căpitane! Vin acum!

Căpitanul Hook reuși să sară în barcă în ultima clipă.

– Peter, n-o uita pe Tigruța Crinuța! strigă Wendy îngrijorată.

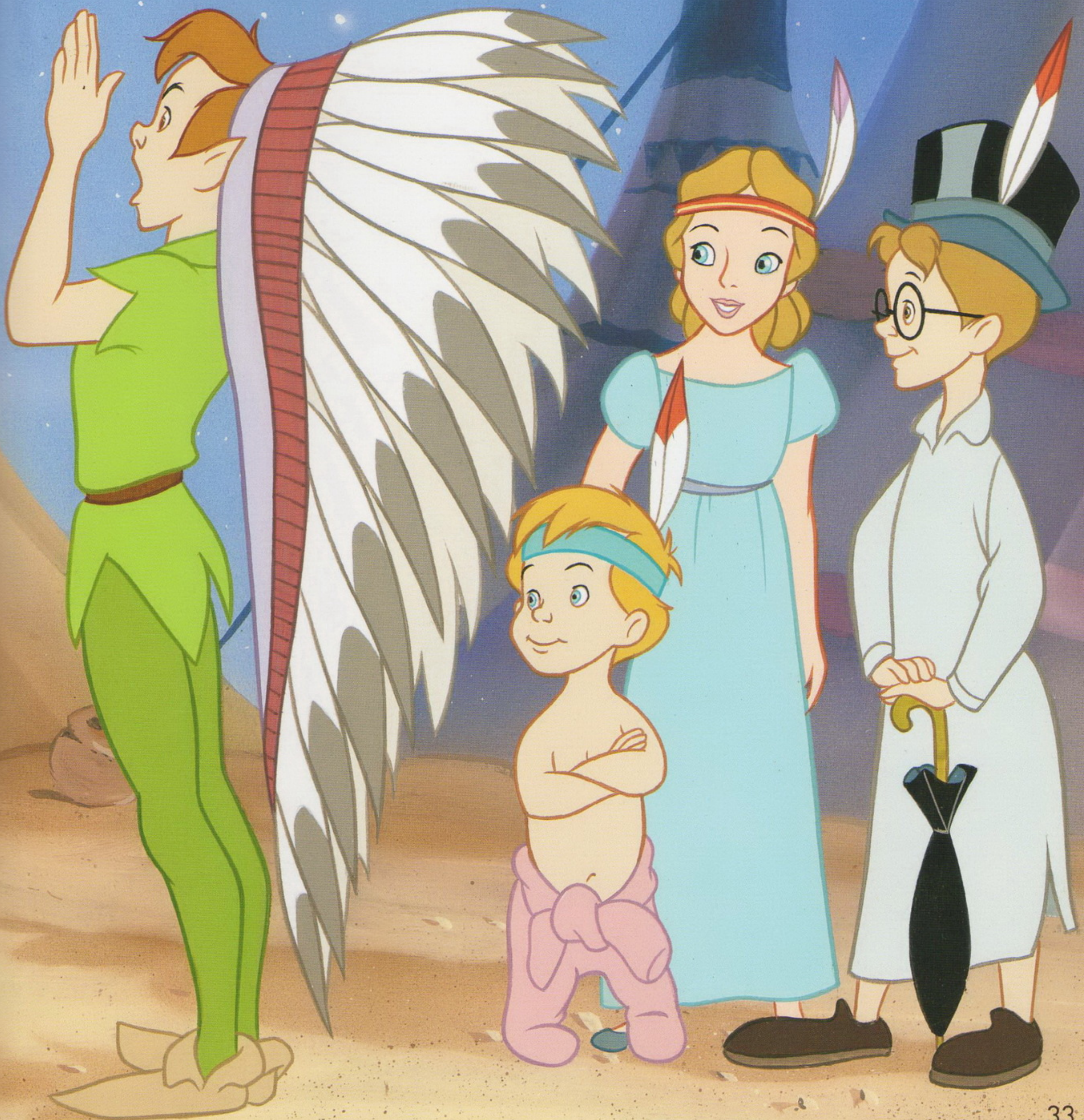
– Tigruța Crinuța? O, Tigruța Crinuța! răspunse Peter.

Îi lăsă pe Dl. Smee și pe Căpitanul Hook în grija crocodilului și se grăbi să ajungă la Tigruța Crinuța pentru a o salva de la înec. Peter Pan o prinse bine în brațe și își luă zborul în forță către satul indienilor, pentru a o duce pe prințesă la tatăl ei.

Șeful de trib se arată atât de încântat de întoarcerea fiicei sale, încât îi eliberă numaidecât pe John, Michael și pe Băieții Pierduți. Lui Peter Pan îi dăruie o podoabă din pene și titlul de onoare al indienilor, apoi îl botează Vultur-Mic.

În satul indienilor era, așadar, mare sărbătoare. Aprinseră un foc uriaș în jurul căruia cântară și dansară până dimineață.

La mare distanță de sărbătoare, Clopoșica privea deznădăjduită la fumul care se ridica deasupra satului de indieni, gândindu-se cum să scape de Wendy. Nu voia să accepte sub nicio formă să-l împartă pe Peter Pan cu o altă fată. Era atât de adâncită în gândurile sale de răzbunare, încât nu auzi că cineva se apropia tiptil.

– Îmi pare rău să aud că te-ai certat cu Peter Pan din cauza acelei... Wendy! spuse Căpitanul Hook curtenitor. Dacă aș ști unde este, m-aș grăbi s-o prind pentru a te scuti de toate necazurile pe care ți le-a pricinuit! Și îți dau cuvântul meu de onoare că aș face toate acestea fără să ating pe Peter Pan cu un deget – sau cârlig!

Pe Clopoșica o încânta nespuse gândul că ar putea scăpa de Wendy. Nu mai așteptă nicio clipă și se repezi să-i arate lui Hook locul exact pe hartă.

În ascunzătoarea de sub pământ, Wendy îi pregătea pe băieți pentru somn. Michael insistă să mai rămână trează o vreme, însă Wendy îi aminti de mama lor care îi aștepta acasă. Era așadar absolut obligatoriu să doarmă înaintea zborului de întoarcere către casă.

- Ce este o mamă? întrebă unul dintre Băieții Pierduți.
- Cred că am avut și eu una cândva! adăugă un altul.
- Mamele sunt cele mai minunate ființe din lume! încercă Wendy să-i lămurească pe prietenii ei, cuprinși de dor.

Cuvintele frumoase ale lui Wendy despre mame stârniră în inimile băieților un dor strașnic de casă. Hotărârea într-o clipă să pornească spre Londra. Lucrul acesta îl irită pe Peter Pan.

– Așaaa, fetițelor! Duceți-vă acasă să mai creșteți! Dar după aceea nici să nu vă gândiți să vă întoarceți în Țara de Nicăieri! Niciodată!

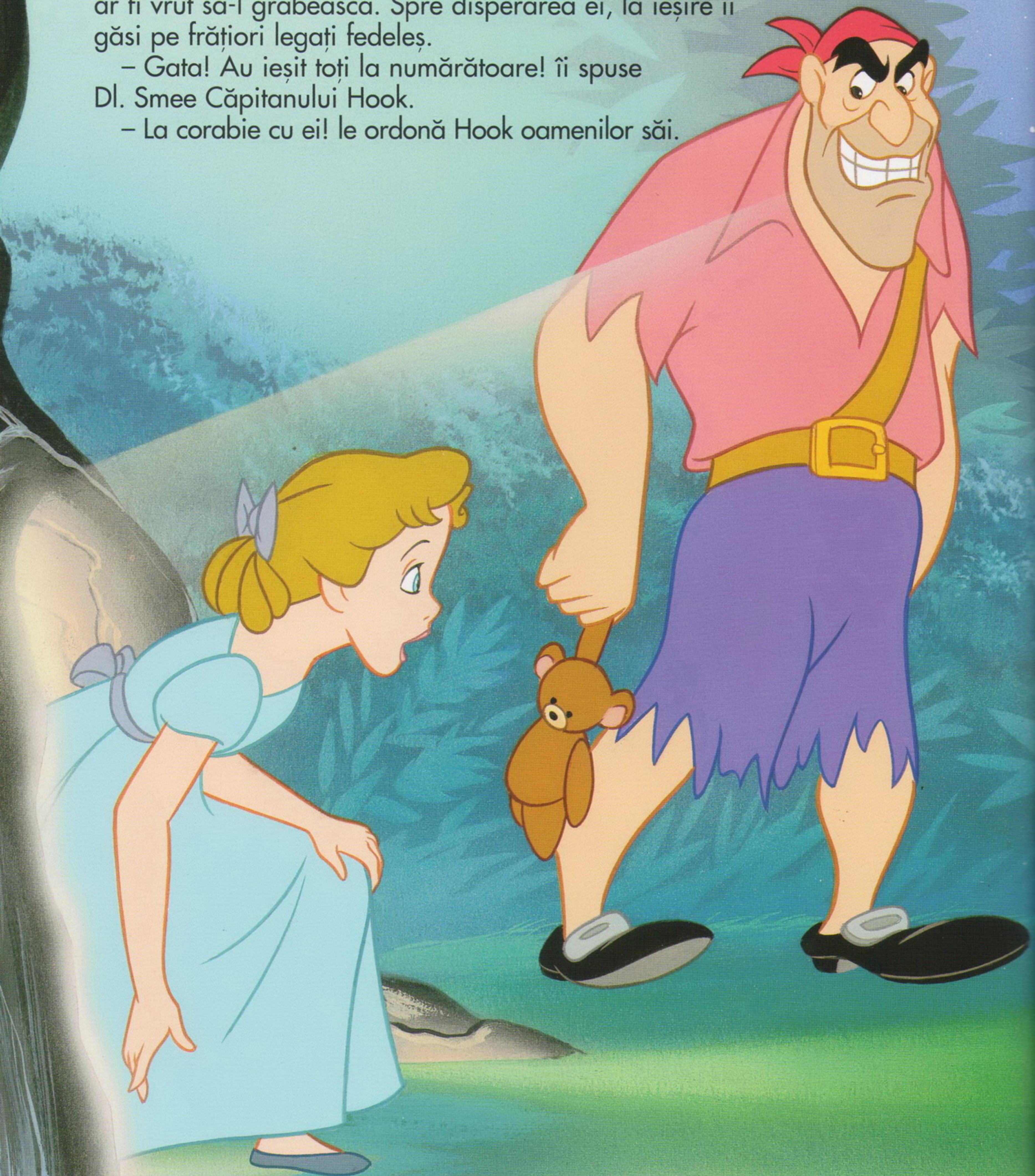
Se așază apoi îmbufnat, privindu-i pe copii cum se pregătesc de plecare. Habar nu aveau ce îi aștepta.

Copiii ieșiră unul câte unul din Copacul Spânzuratului și tot unul câte unul fură legați de pirații care îi așteptau nerăbdători. Wendy ieși ultima, deoarece despărțirea de Peter Pan nu era nici pe departe un lucru pe care ar fi vrut să-l grăbească. Spre disperarea ei, la ieșire îi găsi pe frățiori legați fedeleș.

– Gata! Au ieșit toți la numărătoare! îi spuse Dl. Sme Căpitanului Hook.

– La corabie cu ei! le ordonă Hook oamenilor săi.

Copiii ajunseră la bordul lui Jolly Roger unde fură legați de catarg. Hook se apropie de ei, ținând între degete o pană de scris.

– Așa, drăguții mei! Acum, decizia vă aparține în totalitate! Fie intrați în echipajul meu, fie ajungeți cină pentru rechini!

Băieții erau tentați, desigur. Ar fi fost ocazia perfectă pentru a studia viața pe o corabie de pirăți. Iar ideea de a fi aruncați peste bord nu era tocmai atrăgătoare.

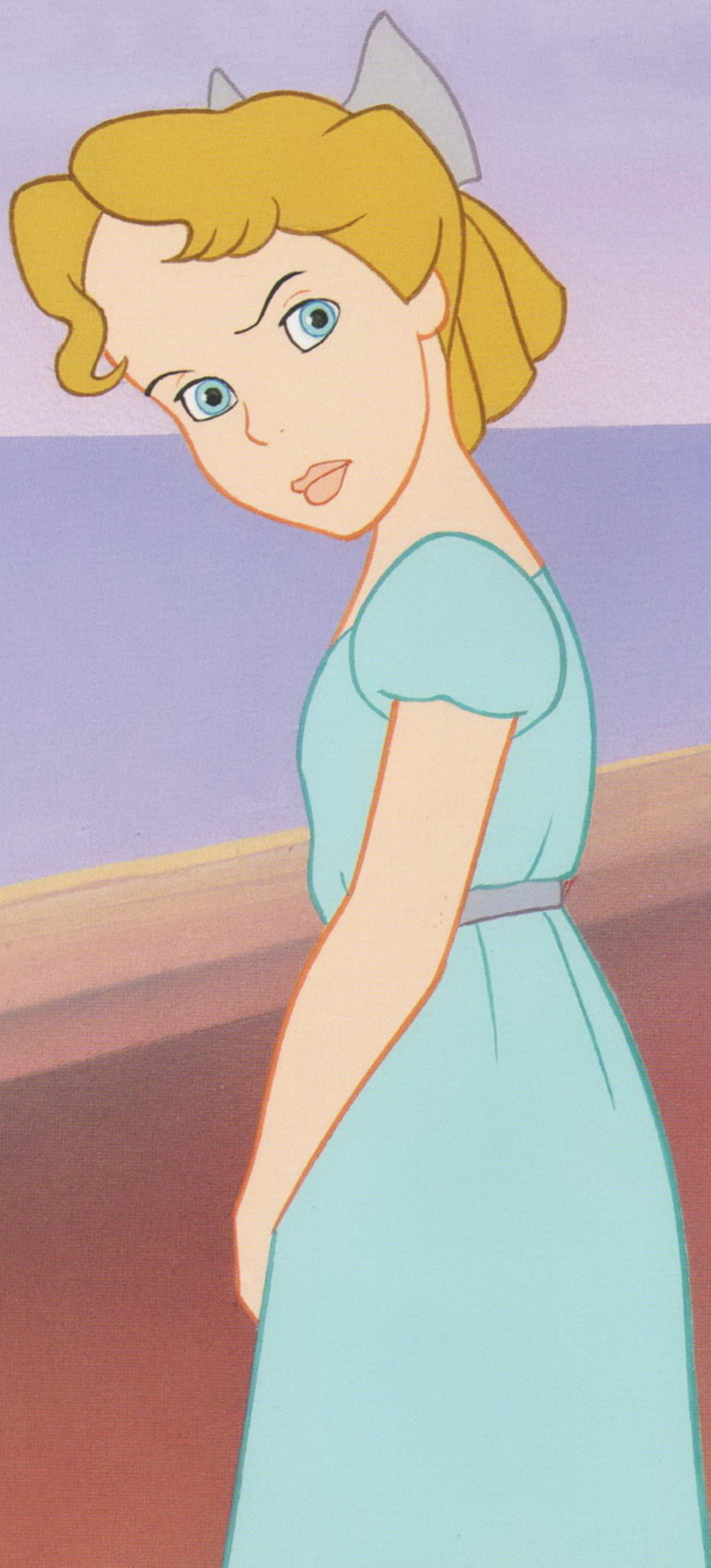

– Și acum, pachetelul acesta se va ocupa de Peter Pan la ora 6 fix!
exclamă Hook încântat și îi înmână D-lui Smee o cutie, pe care să o așeze lângă copac.

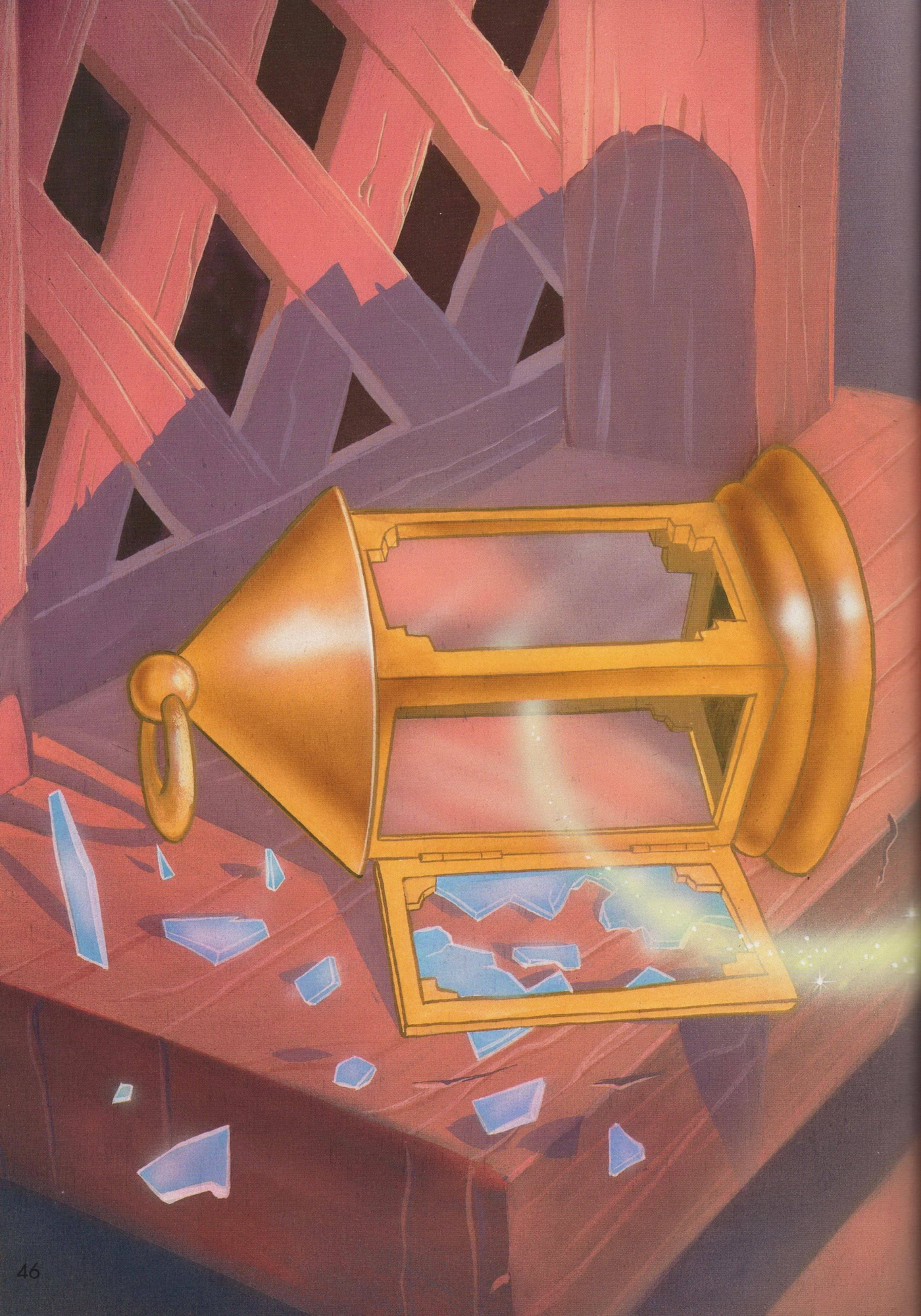
Era o bombă.

– Căpitane, n-ar fi mai uman totuși dacă i-am tăia gâtul? întrebă Dl. Smee.

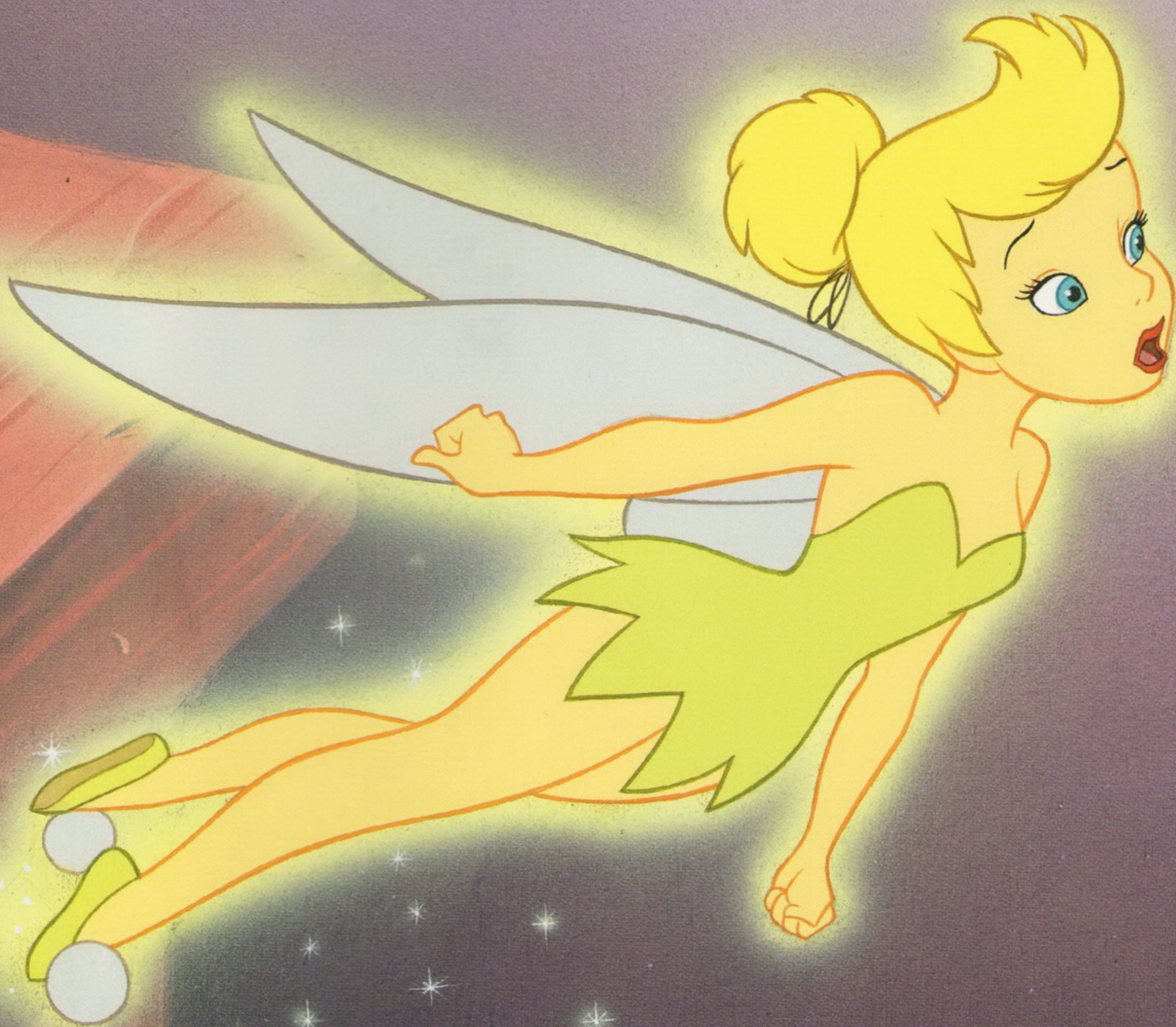
– Ar fi, într-adevăr! Dar i-am promis Clopoțicăi că nu mă ating de Peter Pan!
Iar Hook nu-și încalcă niciodată promisiunile! Ha! Ha! Ha! răspunse Hook.

Imediat după ce a dezvăluit ascunzătoarea lui Peter Pan, Clopoțica a fost închisă într-un felinar, în cabina Căpitanului Hook. Îl auzi pe căpitan povestind despre bombă și ceea ce avea să i se întâmple lui Peter Pan. Înțelese atunci că îl trădase pe Peter, în schimbul unor promisiuni mincinoase. Gândul acesta o înnebuni de furie și, după îndelungi încercări, reuși să iasă din felinar. Zbură cât putu de repede... Știa că trebuia să ajungă la Peter înainte de ora 6, când urma să explodeze bomba.

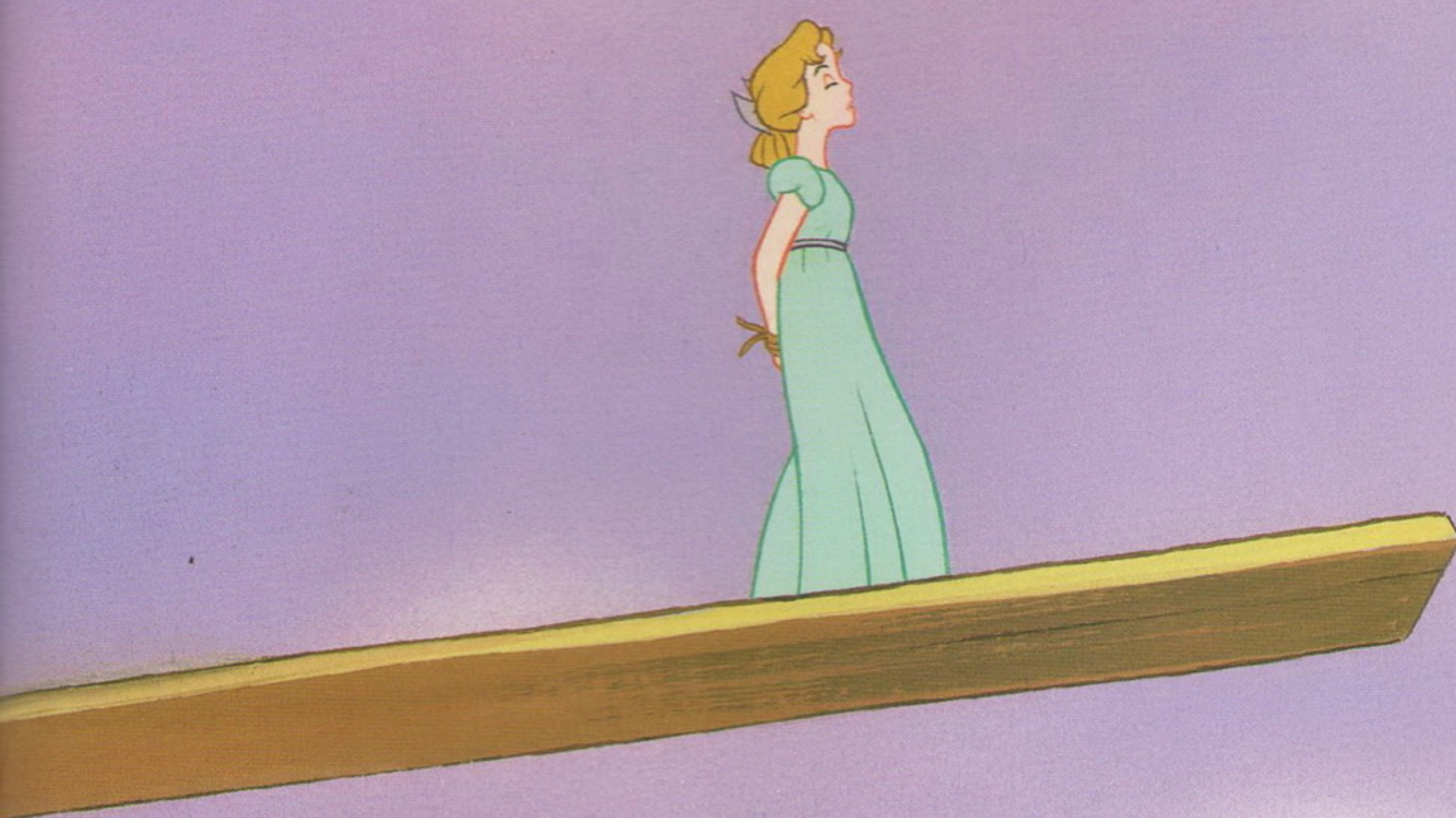

În ascunzătoarea sa, Peter se fâțâia de colo-colo, încercând să alunge tristețea gândului că nu-și va mai vedea niciodată prietenii. La un moment dat găsi pachetul și un bilețel pe care stătea scris „Pentru Peter, de la Wendy... cu multă dragoste. Nu-l deschide înainte de ora 6!”. Deși murea de nerăbdare să afle ce îi lăsase Wendy, hotărî că e mai bine să aștepte până la ora 6. Și când tocmai se pregătea să desfacă ambalajul, Clopoțica intră vijelios și îi smulse pachetul.

– Hei, Clopoțica! Oprește-te! Ce faci? exclamă Peter Pan.

Buuuuuum!!! Bomba explodase. Țara de Nicăieri se zgudui mai puternic ca niciodată.

Explozia se auzi și la bordul corabiei. Copiii izbucniră în plâns... Știau ce însemnase zgomotul acela. Și ce avea să se întâmple cu ei acum? Căpitanul Hook nu așteptă nicio clipă.

– Ei bine... și acum? Ce va fi?

– Căpitane Hook, nu ne vom alătura niciodată echipajului tău! răspunse Wendy în numele tuturor.

La revedere, John! La revedere, Michael! Să fiți curajoși!

Wendy termină de rostit aceste cuvinte, apoi pași încet pe scândura de lemn. John și Michael își ținură respirația și... Wendy se făcu nevăzută. Dar nu se auzi nicio plescăitură a apei. Ce ar fi putut să se întâmple?

Hook, Dl. Smee și restul echipajului cercetau nervoși împrejurimile corabiei, însă Wendy se afla în siguranță în brațele lui Peter Pan.

– O, Peter Pan! M-ai salvat! Am crezut că ai murit!

Peter Pan îi povestește lui Wendy cum fusese salvat de Clopotița, și că aceasta îl avertizase că ea și copiii erau prizonierii piraților. Se cățăra apoi pe pânzele uriașe ale navei.

– Fii atentă la ce urmează, Wendy! Voi pune capăt acestor mârșăvii ale lui Hook!

– Hook, de data aceasta nu mai ai nicio scăpare! strigă Peter.

Hook înlemnise. Nu putea crede ceea ce auzise. Era imposibil ca Peter Pan să fie în viață.

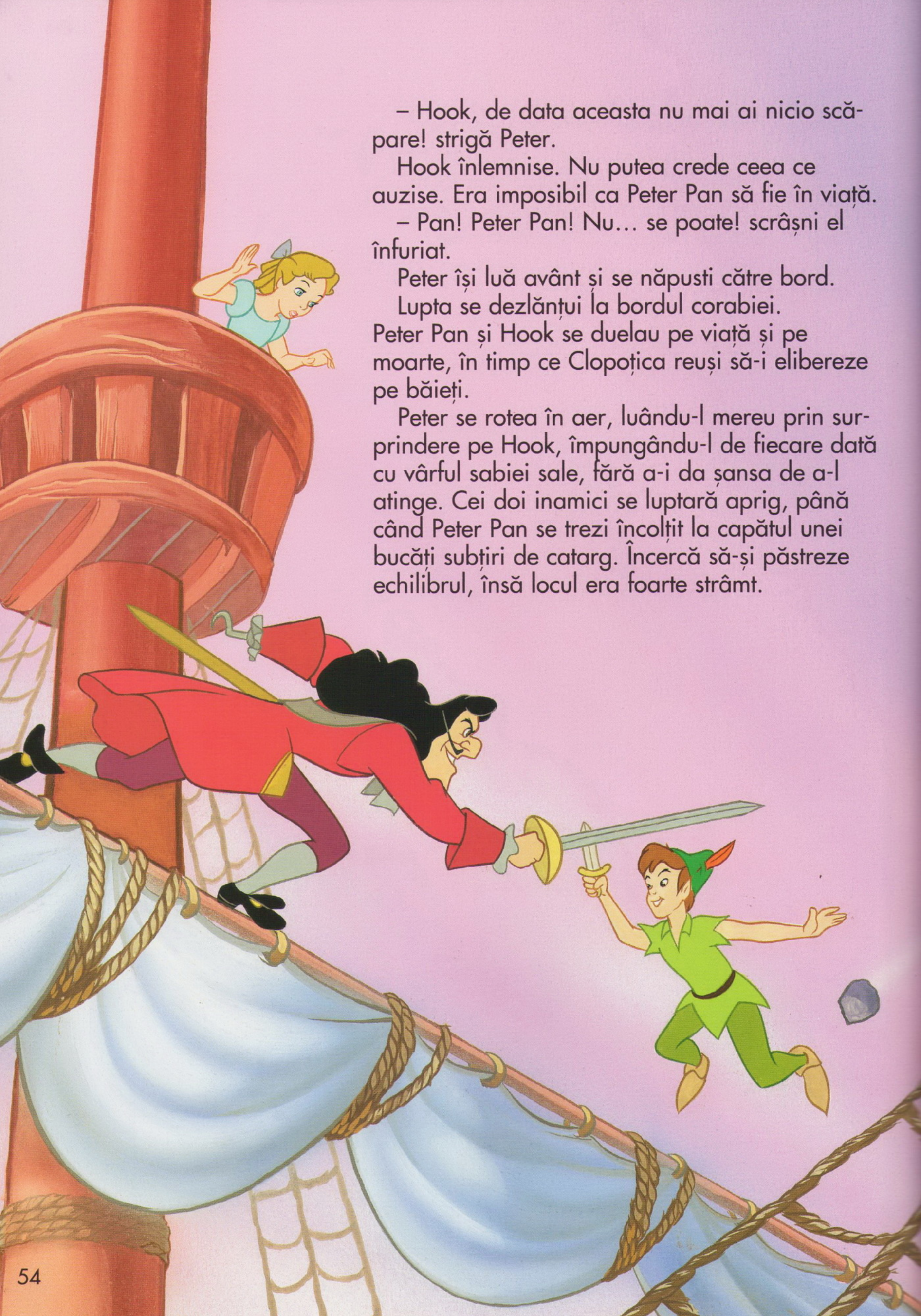
– Pan! Peter Pan! Nu... se poate! scrâșni el înfuriat.

Peter își luă avânt și se năpusti către bord.

Lupta se dezlănțui la bordul corabiei.

Peter Pan și Hook se duelau pe viață și pe moarte, în timp ce Clopoțica reuși să-i elibereze pe băieți.

Peter se rotea în aer, luându-l mereu prin surprindere pe Hook, împungându-l de fiecare dată cu vârful sabiei sale, fără a-i da șansa de a-l atinge. Cei doi inamici se luptară aprig, până când Peter Pan se trezi încolțit la capătul unei bucăți subțiri de catarg. Încercă să-și păstreze echilibrul, însă locul era foarte strâmt.

Din fericire, Peter Pan reuși să-și recapete echilibrul și, chiar și fără să zboare, dovedi că este mai îndemânat decât Hook. Cîrînd, căpitanul obosi și imploră să fie cruțat.

Apoi, deodată, Hook își pierdu echilibrul și se prăbuși peste bord între fălcile nerăbdătoare ale crocodilului. Țipa după Dl. Smee cît îl ținea gura. Acesta și ceilalți camarazi ai săi săriră numaidecît într-o barcă și porniră să-și salveze conducătorul. Hook reuși să scape din prinsoarea fălcilor crocodilului și porni în mare viteză către barca salvatoare. Înota cît putea de repede, încercînd să scape de monstrul care plescăia lacom pe urmele sale.

În vremea aceasta, la bordul corabiei, Peter Pan luase mantoul și pălăria Căpitanului Hook și saluta mândru audiența care îl aclama.

– Foarte bine, oameni buni! Ridicați ancora! Întindeți pânzele! Pornim la drum! ordonă bucuros Peter.

– Dar, Peter... încotro mergem? întrebă Wendy nelămurită.

– Mergem acasă! La Londra! răspunse Peter râzând.

– La Londra! Uraaaa! strigară într-un glas Michael și John.

Copiii aveau acum ocazia de a se bucura de cea mai frumoasă priveliște care li se înfățișase vreodată. Peter Pan o rugase pe Clopoțica să învăluie corabia în praful zânelor. Corabia piratilor se transformase astfel într-o splendidă navă aurie, care plutea deasupra Țării de Nicăieri, îndreptându-se către Londra.

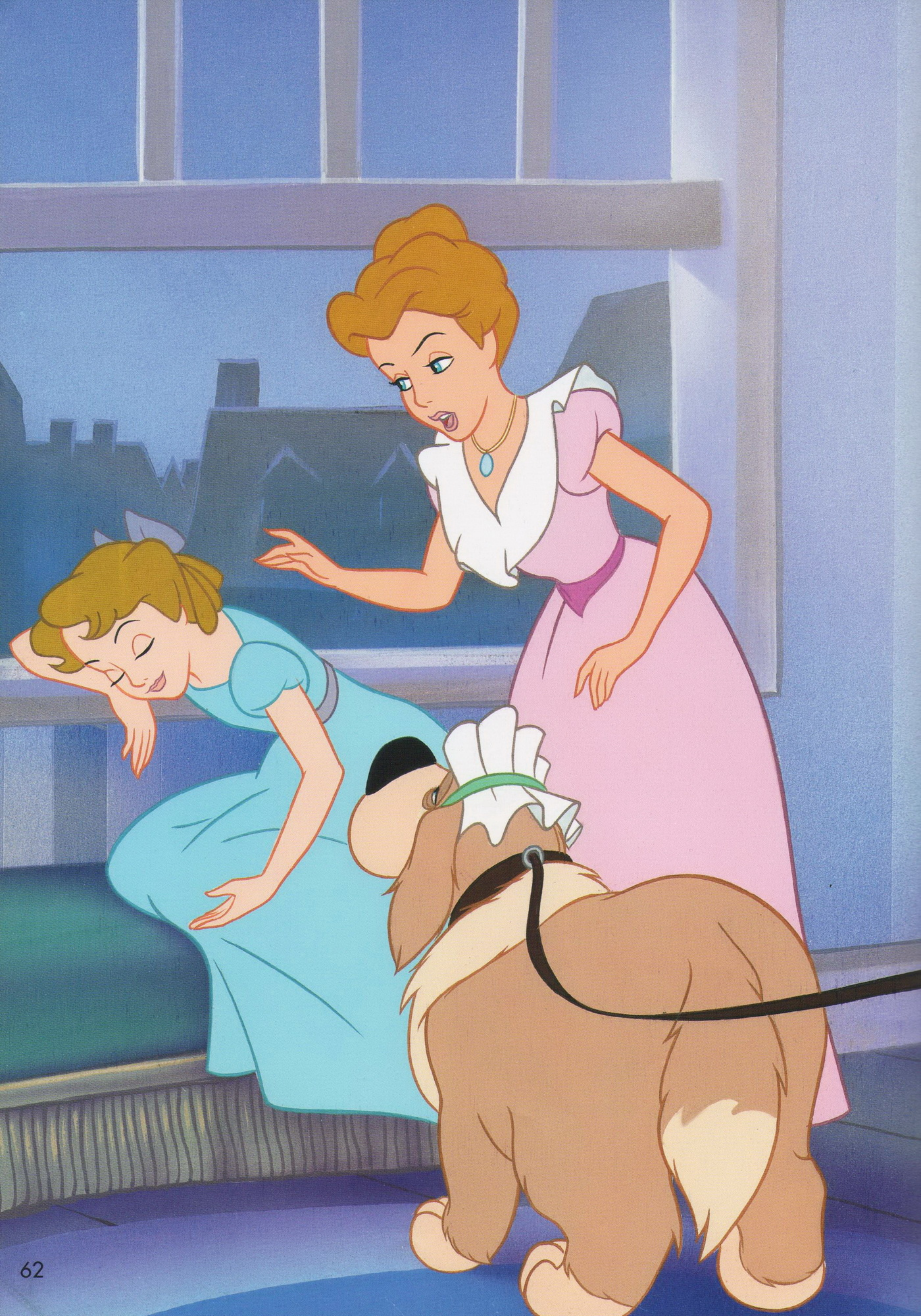
– Michael! John! Curând vom ajunge acasă la părinții noștri! șopti Wendy fericită.

– Și la Nana! adăugă Michael.

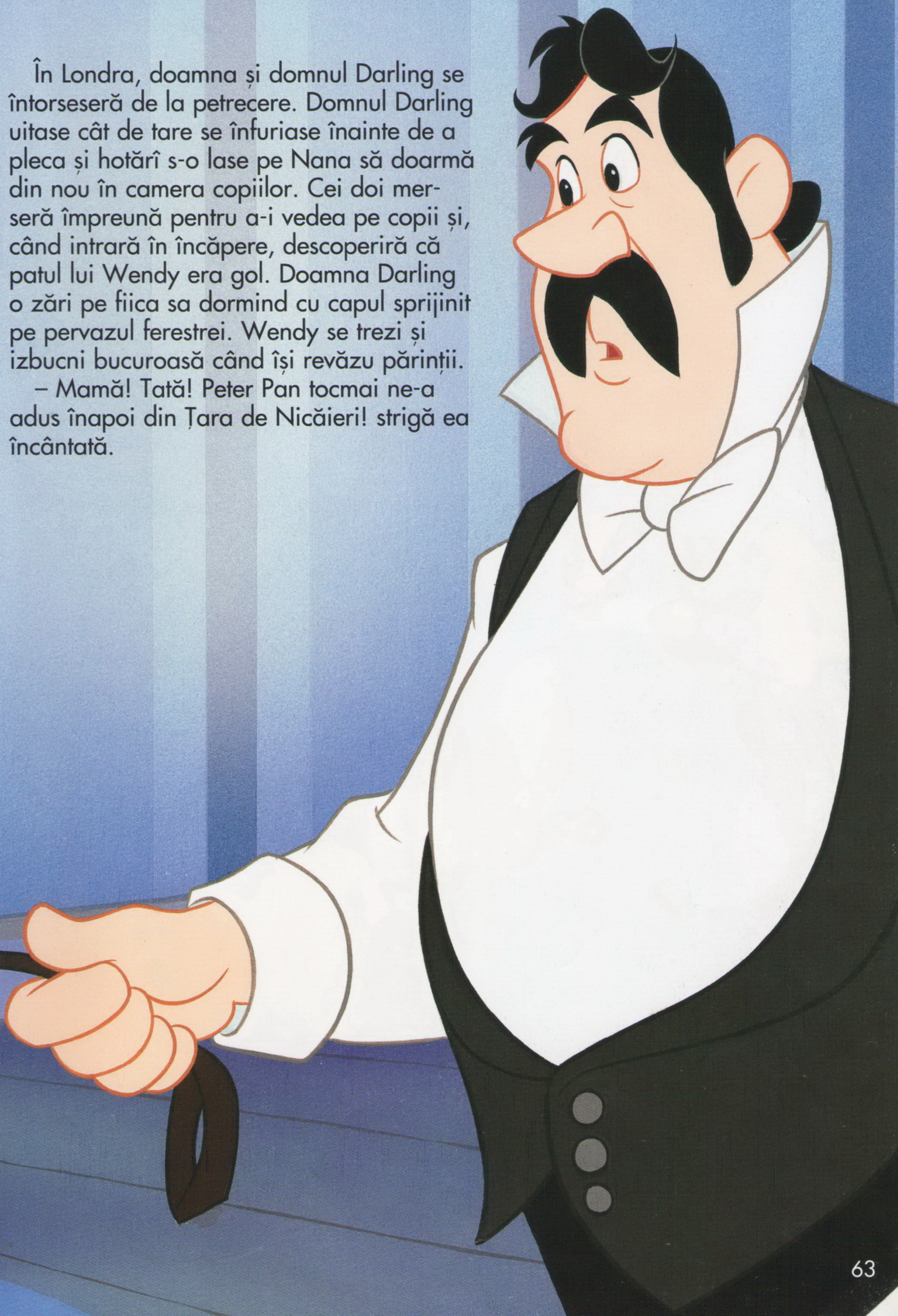
Se apropia, însă, și momentul în care aveau să-și ia rămas-bun de la Peter Pan.

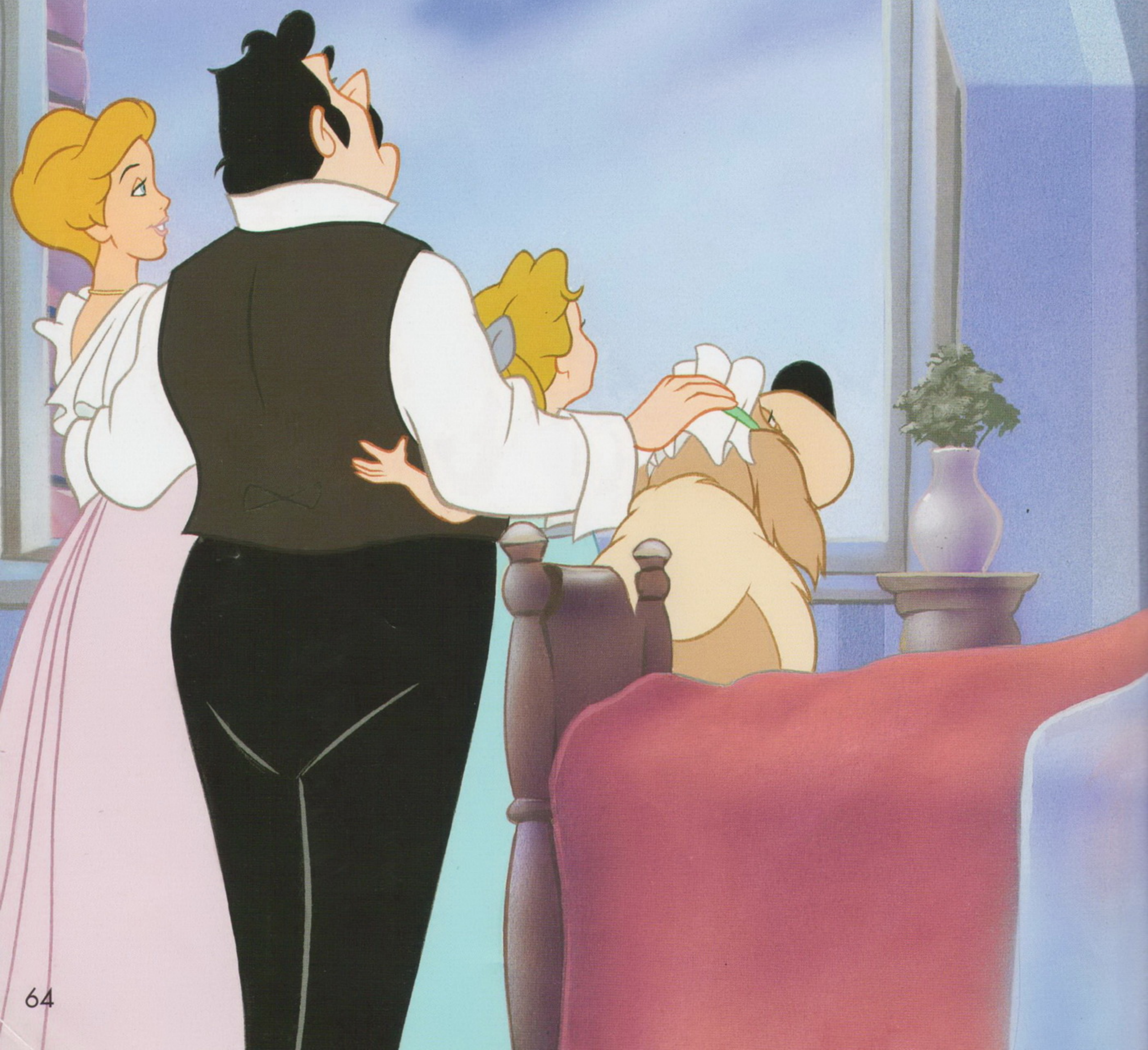
În Londra, doamna și domnul Darling se întorseseră de la petrecere. Domnul Darling uitase cât de tare se înfuriase înainte de a pleca și hotărî s-o lase pe Nana să doarmă din nou în camera copiilor. Cei doi meraseră împreună pentru a-i vedea pe copii și, când intrară în încăpere, descoperiră că patul lui Wendy era gol. Doamna Darling o zări pe fiica sa dormind cu capul sprijinit pe pervazul ferestrei. Wendy se trezi și izbucni bucuroasă când își revăzu părinții.

– Mamă! Tată! Peter Pan tocmai ne-a adus înapoi din Țara de Nicăieri! strigă ea încântată.

Domnul Darling tocmai își pregătea replica obișnuită... „Prostii!”...
Însă privi pe fereastră. Un nor ciudat, sub forma unei corăbii, mângâ-
ia blând chipul strălucitor al lunii.

– Ce ciudat! spuse domnul Darling, cu o voce caldă. Am sentimentul
că am mai văzut corabia asta odată... cândva... demult... când eram
foarte mic!

Colecția Clasic

